

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 15 czerwca 2015 roku w sprawie z powództwa A. W. przeciwko J. K. o zapłatę, Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi zasądził od pozwanego J. K. na rzecz powódki A. W. kwotę 7 500 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 12 stycznia 2015 roku do dnia zapłaty oraz kwotę 617,71 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, oddalając powództwo w pozostałym zakresie oraz nakazał pobrać od pozwanego J. K. na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi kwotę 373,59 zł tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych, a nadto ściągnąć od powódki A. W. na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi kwotę 219,41 zł tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

Apelację od powyższego wyroku wniósł pozwany, zaskarżając go w części, tj. w zakresie pkt. 1, wnosząc o uchylenie w tym zakresie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji. Zaskarżonemu wyrokowi pozwany zarzucił:

1. bezzasadne przyjęcie, iż zeznania powódki A. W. są wiarygodne i zasługują na uwzględnienie w tej części, iż za bezumowne korzystanie z przedmiotowego lokalu nie otrzymywała ona od pozwanego przez okres 15 miesięcy kwot po 500 zł za każdy miesiąc;
2. nieuwzględnienie faktu i zeznań pozwanego, iż co miesiąc przekazywał on (bez pokwitowania) każdorazowo kwoty 500 zł do czasu opuszczenia przez niego lokalu na skutek eksmisji;
3. bezpodstawne oddalenie wniosku pozwanego o przesłuchanie w charakterze świadka osoby, które kilkakrotnie bezpośrednio widziały, iż pozwany wręczał w ich obecności przedmiotową opłatę za bezumowne korzystanie z lokalu dla powódki, wskazując przy tym, że do chwili obecnej powódka dysponuje bezprawnie rzeczami i przedmiotami, które są własnością pozwanego, a ich wartość wielokrotnie przekracza wymieniona w wyroku zasądzoną kwotę.

W toku rozprawy apelacyjnej pełnomocnik powódki wniósł o oddalenie apelacji oraz zasądzenie kosztów postępowania apelacyjnego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

apelacja nie jest zasadna i podlega oddaleniu.

W pierwszej kolejności należy zauważyć, że Sąd Okręgowy nie znalazł podstaw do zakwestionowania prawidłowości ustaleń Sądu Rejonowego i w pełni je podzielił. Ustalenia te mają bowiem oparcie w zgromadzonym materiale dowodowym, zaś wyprowadzone wnioski nie naruszają zasady swobodnej oceny dowodów. Wszelkie elementy stanu faktycznego niniejszej sprawy zostały ustalone w oparciu o wszechstronną analizę materiału dowodowego, zgromadzonego zgodnie z przepisami procesowymi i poddane kompleksowej ocenie, czemu Sąd pierwszej instancji dał wyraz w szczegółowych motywach zaskarżonego wyroku. Powzięte na tej podstawie wnioski nie budzą zastrzeżeń i zasługują na uwzględnienie, zatem ustalenia te Sąd Okręgowy przyjął, jako podstawę swojego rozstrzygnięcia.

Zarzuty apelacji sprowadzają się do zakwestionowania dokonanej przez Sąd I instancji oceny materiału dowodowego oraz podważenia stanowiska Sądu, w zakresie, w jakim uznał za nieudowodnione twierdzenia pozwanego, iż dokonał zapłaty wskazanych kwot na rzecz powódki. Z powyższym stanowiskiem apelującego nie można się zgodzić. Przede wszystkim skarżący reprezentowany przez fachowego pełnomocnika - poza samym sformułowaniem wskazanych zarzutów - zaniechał jakiegokolwiek ich uzasadnienia, tym samym dokonanie oceny prawidłowości zaskarżonego w kontekście tego zarzutu jest niemożliwe. Skarżący nie przedstawił jakichkolwiek merytorycznych argumentów, które podważałyby prawidłowość poczynionych przez Sąd Rejonowy ustaleń jak i zaskarżonego rozstrzygnięcia. Nie można bowiem tracić z pola widzenia, że zarzut wadliwej oceny dowodów dla swojej skuteczności winien określać

jakich to konkretnie uchybień dopuścił się sąd orzekający, naruszając tym samym zasady logicznego rozumowania bądź wskazania doświadczenia życiowego w toku wyprowadzania wniosków w oparciu o przeprowadzone dowody. Przypomnieć bowiem należy, że zgodnie z ugruntowanym orzecnictwem, przepis art. 233 § 1 k.p.c. zakreślający ramy swobodnej oceny dowodów może zostać naruszony w wyniku nieuwzględnienia przez sąd przy ocenie poszczególnych dowodów zasad logicznego rozumowania, doświadczenia życiowego, całokształtu zebranego materiału dowodowego, czy też na skutek przeprowadzenia określonych dowodów niezgodnie z zasadami procedury cywilnej, na przykład niezgodnie z zasadą bezpośredniości. Postawienie zarzutu naruszenia omawianego przepisu prawa procesowego wymaga zatem wskazania przez skarżącego konkretnych zasad, które naruszył sąd przy ocenie określonych dowodów (tak m.in. SN w wyroku z dnia 16 grudnia 2005 r. w sprawie III CK 314/05, LEX nr 172176; w wyroku z dnia 13 października 2004 r. w sprawie III CK 245/04, LEX nr 174185). T. zaś zarzuty nie zostały postawione. Wbrew stanowisku pozwanego Sąd I instancji sprostał standardom dotyczącym oceny zeznań świadków oraz stron i w konsekwencji dokonał prawidłowych ustaleń. Sąd I instancji nie tylko szczegółowo omówił, którym dowodom nie przyznał waloru wiarygodności, ale także opisał dlaczego zeznania powódki uznał za godne wiary i stanowiące podstawę ustaleń faktycznych. Sąd Okręgowy ocenę Sądu I instancji w pełni podziela, nie dostrzegając w niej żadnych nieprawidłowości.

Za bezzasadne należało uznać zarzut bezpodstawnego oddalenia przez Sąd Instancji wniosku dowodowego pozwanego o przesłuchanie świadków na rozprawie. Przede wszystkim wywiedziona przez pozwanego apelacja nie zawiera wprost sformułowanego wniosku o rozpoznanie wskazanego postanowienia Sądu Rejonowego. Podnieść także należy, iż bezpośrednio po wydaniu postanowienia o oddaleniu wniosku o dopuszczeniu dowodu z zeznań świadków pozwany reprezentowany przez fachowego pełnomocnika nie zgłosił zastrzeżenia do protokołu w trybie 162 k.p.c. W tym stanie rzeczy skarżący nie może skutecznie zarzucić w apelacji uchybienia przez Sąd I instancji przepisom postępowania, polegającego na wydaniu postanowienia z dnia 27 maja 2015 roku o oddaleniu wniosków dowodowych. Jeśli uchybienie "utrwalone" w postanowieniu nie zostanie zgłoszone w terminie określonym w art. 162 k.p.c., strona utraci możliwość powołania się na nie w drodze zarzutu apelacyjnego, a tym samym wyłączona zostanie także kontrola przewidziana w art. 380 k.p.c. (wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 20 lutego 2014 roku, sygn. akt VI ACa 1079/13, LEX nr 1477383). Abstrahując jednakże od powyższego na marginesie należy wskazać, iż Sąd Rejonowy zasadnie oddalił wniosek o dopuszczenie dowodu z zeznań wskazanych świadków uznając je za spóźnione.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację.

Zważywszy na wynik kontroli instancyjnej o kosztach postępowania apelacyjnego Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. i zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 600 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego - § 6 pkt 4 w zw. z § 13 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu (t.j. Dz.U. z 2013 r., poz. 461).